

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **I. B.**, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Zonkem, advokátem, se sídlem Sadová 1585/7, Ostrava - Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2008, č. j. OAM - 767/VL - 07 - 19 - 2008, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 10. 2010, č. j. 64 Az 87/2008 - 49,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu Mgr. Ing. Janu Zonkovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2880 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2008, č. j. OAM - 767/VL - 07 - 19 - 2008, o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“). Soud současně ve svém rozhodnutí přiznal odměnu ustanovenému advokátovi pro žalobní řízení.

Krajský soud Ostravě po podání kasační stížnosti proti předmětnému rozhodnutí postupoval ve smyslu § 108 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a předložil kasační stížnost s příslušnými spisy Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel výslovně uvádí, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Nutno uvést, že jako důvod žádosti ze dne 27. 10. 2008 o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel uvedl obavy z jednání soukromých osob, které sám označil za „bandity“, od nichž si vypůjčil částku 5000 EUR za účelem podnikání a tato částka po něm byla vymáhána pod pohrůžkou smrti poté, kdy nakoupené zboží v pronajatém kontejneru z neznámých důvodů shořelo. Na Ukrajinu, ze které odcestoval 24. 7. 2008, aniž by o svých problémech informoval policii, se vrátit nechce. Jelikož mu v době pohovoru konaného 3. 11. 2008 končila platnost víza, na radu svých kamarádů vstoupil do řízení o udělení mezinárodní ochrany, aby si tímto způsobem legalizoval svůj další pobyt v České republice a nemusel být deportován zpět do vlasti.

V kasační stížnosti pak stěžovatel s odkazem na obsah odůvodnění napadeného rozsudku napadá tento rozsudek v rozsahu výroku o zamítnutí žaloby z důvodů podávaných v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, a dále vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu. Stěžovatel uvádí, že podle jeho názoru krajský soud nesprávně posoudil právní otázku nezákonnosti rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Tvrzená vada řízení spočívá dle vyjádření stěžovatele v tom, že závěr jak žalovaného, tak i krajského soudu, že stěžovatel neuvedl žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona, nemá oporu ve spisu, když ze samotného spisu je zřejmé, že stěžovatel ve správním řízení uvedl skutečnosti svědčící minimálně o tom, že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný správní orgán popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a stejně tak i napadený rozsudek krajského soudu, byly podle jeho názoru vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání ve věci žádosti stěžovatele, na výpovědi stěžovatele učiněné během správního řízení a na vydané rozhodnutí. Žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná v souladu s ustanovením § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by v zemi původu - na Ukrajině mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a citovaného zákona. Stěžovatel v průběhu správního řízení zmínil obavu z jednání soukromých osob, protože nevypořádal finanční závazek. Stejně tak snaha o legalizaci pobytu v České republice není důvodem podřaditelným pod taxativně vyjmenované důvody zákona o azylu. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístež změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích důvodů uplatněných v kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že jsou dány výše specifikované podmínky pro odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že v té části, kde stěžovatel argumentuje kasačními důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. - nesprávné posouzení právní otázky při vyhodnocování jeho azylových důvodů, lze uvést následující: touto otázkou se Nejvyšší správní soud vnitřně jednotně a nerozporně zabýval v řadě svých předchozích rozsudků. Pro příklad lze uvést rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 293/2005, sp.

zn. 4 Azs 15/2005 nebo sp. zn. 2 Azs 147/2004. Ke kasačním důvodům podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvádí, že vadu řízení před správním orgánem lze shledávat, pokud skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, nemá oporu ve spisech nebo je se spisy v rozporu, popřípadě byly při jejím zjišťování porušeny procesní předpisy. Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učiněnému správnému skutkovému závěru, ve spisu obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Takové vady řízení však nebyly zjištěny.

K námitce stěžovatele, že správní orgán měl jeho osobní situaci podřadit důvodům obsaženým v ust. § 12 zákona o azylu a nikoliv ustanovení § 16 zákona o azylu, odkazuje Nejvyšší správní soud na právní názor vyslovený v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikován jako č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí NSS.

Pokud jde o namítané tvrzení o obavách z návratu do země původu, podepřené obavami z jednání ze strany soukromých osob, je nutno uvést následující: Především je třeba zdůraznit, že smyslem práva azylu je poskytnout žadateli ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodů vypočtených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z 6. 11. 2003, č. j. 6 Azs 12/2003 - 49). Ustanovení § 12 zákona o azylu přitom vymezuje důvody pro udělení azylu taxativně.

Obava z jednání ze strany soukromých osob není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu stěžovatele dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny. V tomto směru soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu 3 Azs 22/2004.

Nejvyšší správní soud se přitom plně ztotožňuje s právním posouzením věci žalovaným, neboť ani podle názoru zdejšího soudu stěžovatel netvrdil, že je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 zákona o azylu, popř. že mu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Nejvyšší správní soud po prozkoumání spisového materiálu konstatuje, že žalovaný poskytl stěžovateli dostatečný prostor pro vyložení důvodů, pro které opustil zemi původu. Žadatel však žádné relevantní důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany netvrdil ani nenaznačoval a svou žádost opřel o legalizaci pobytu. Z právních závěrů vyslovených např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z 20. 9. 2010, č. j. 8 Azs 9/2010 - 70, či v dřívějších rozhodnutích ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, nebo ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, lze vyslovit, že v případě, kdy z žádosti o udělení mezinárodní ochrany, z protokolu o pohovoru ani z jiné písemnosti nevyplývá, že by žadatel alespoň tvrdil některý z relevantních důvodů ve smyslu § 12 - § 14b zákona o azylu, správnímu orgánu nevzniká povinnost žadatelem neuplatněné důvody domýšlet, a posléze k nim činit příslušná

skutková zjištění. Řízení o udělení jedné z forem mezinárodní ochrany je totiž provázeno zásadou aktivity žadatele, který rozsahem a obsahem svého tvrzení utváří také rámec zjišťování skutkového stavu (rozhodnutí NSS z 20. 9. 2010, č. j. 8 Azs 9/2010 - 70).

Rovněž tak snaha legalizovat pobyt na území České republiky není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. V tomto směru soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že posouzení dané právní otázky krajským soudem se naprosto nevymklo z obvyklé a ustálené rozhodovací praxe, když tatáž otázka již byla totožně posouzena a rozhodnuta opakovaně dříve. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněno, pro stěžovatele z něj zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgán a následně i soud vycházel a jakými právními úvahami se při rozhodování řídil.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Ostravě č. j. 64 Az 87/2008 - 28 ze dne 24. 2. 2009 pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát Mgr. Ing. Jan Zonek, který žalobce zastupuje i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby v částce 2100 Kč spočívající v písemném podání soudu ve věci kasační stížnosti ze dne 24. 11. 2010 a jeden režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 480 Kč. Požadovanou odměnu za první poradu s klientem (§ 11 odst. 1 písm. b/ advokátního tarifu) Nejvyšší správní soud ustanovenému advokátovi nepřiznal, protože první porada se uskutečnila poté, kdy advokát byl stěžovateli ustanoven zástupcem po žalobní řízení a odměna mu byla již přiznána kasační stížností napadeným rozsudkem krajského soudu. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení

o kasační stížnosti v celkové výši 2880 Kč. Pro vyplacení odměny stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu